

Sygn. akt II AKz 588/19

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2019 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Piotr Filipiak

Protokolant: Karolina Jach

po rozpoznaniu w sprawie B. G.

oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 148 § 1 k.k.

zażalenia obrońcy oskarżonego na postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 17 czerwca 2019 r., sygn. akt IV K 106/19, w przedmiocie tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 105 § 1 i 2 k.p.k., art. 437 § 1 k.p.k.,

p o s t a n a w i a

1. sprostować oczywistą omyłkę pisarską zawartą w części wstępnej zaskarżonego postanowienia w ten sposób, iż w miejsce nieprawidłowo wpisanego w podstawie prawnej rozstrzygnięcia przepisu „art. 344 kk”, wpisać w sposób prawidłowy „art. 344 kpk”,
2. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 czerwca 2019 roku, sygn. akt IV K 106/19, Sąd Okręgowy w Gliwicach na mocy art. 344 k.p.k., art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz art. 258 § 2 k.p.k. utrzymał w mocy wobec oskarżonego B. G. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowany postanowieniem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 27 kwietnia 2018 roku, sygn. akt II Kp 343/18 i określił dalszy jego okres stosowania do dnia 18 października 2019 roku, godz. 11:50.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł obrońca oskarżonego i zarzucił mogące mieć wpływ na treść orzeczenia: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego postanowienia oraz obrazę przepisów postępowania, a to: art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 344 k.p.k.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie wobec oskarżonego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy oskarżonego nie było zasadne, wobec czego nie zasługiwało na uwzględnienie. W niniejszej sprawie aktualne pozostają przesłanki wskazujące na potrzebę dalszego stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego wobec B. G., celem zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania. Sąd meriti podejmując decyzję w tym zakresie wbrew twierdzeniom obrońcy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, a także w sposób właściwy zastosował przepisy prawa. W dalszym ciągu aktualna pozostaje przesłanka ogólna stosowania środków zapobiegawczych określona w art. 249 § 1 k.p.k. Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie, a w szczególności dowody wskazane w zaskarżonym postanowieniu świadczą bowiem o dużym prawdopodobieństwie popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu. Zaznaczyć należy, iż w realiach niniejszej sprawy aktualne są także przesłanki szczególne

stosowania tymczasowego aresztowania. Przesłanka wskazana w art. 258 § 2 k.p.k. wynika przede wszystkim z faktu, iż oskarżonemu zarzucono popełnienie zabójstwa, a zatem zbrodni zagrożonej karą nawet dożywotniego pozbawienia wolności. Mając nadto na uwadze charakter popełnionego przestępstwa, rodzaj naruszonego dobra i stopień społecznej szkodliwości czynu zasadne jest stwierdzenie, że w przypadku potwierdzenia sprawstwa i winy oskarżonego, wymierzenie surowej kary jest w pełni realne, a nie tylko hipotetyczne. Wskazać należy, iż fakt podejrzenia popełnienia zbrodni, a mówiąc ściślej, wynikająca z niego surowość grożącej kary, stanowi samodzielną podstawę stosowania tymczasowego aresztowania, po spełnieniu przesłanek określonych w art. 249 § 1 k.p.k. i art. 257 § 1 k.p.k., przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 i § 2 k.p.k. Domniemanie zawarte w art. 258 § 2 k.p.k. znajduje swoje umocowanie w orzecznictwie, z którego jednoznacznie wynika, iż perspektywa odbycia długoterminowej kary, sama w sobie stwarza obawę podejmowania przez oskarżonego działań utrudniających toczące się przeciwko niemu postępowanie, nawet wówczas, gdy z materiału dowodowego nie wynika, by w przeszłości podejmował próby destabilizowania toku sprawy (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2014 roku, sygn. II KK 83/14, LEX nr 1646952). Ponadto, jak słusznie wskazał sąd meriti, względem oskarżonego zachodzi także szczególna przesłanka stosowania tymczasowego aresztowania uregulowana w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. Zważywszy należy, iż materiał dowodowy świadczący o dużym prawdopodobieństwie popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów opiera się także na osobowych źródłach dowodowych. Oskarżony zna część świadków występujących w sprawie bowiem są to osoby z kręgu jego rodziny. Wobec powyższego po opuszczeniu jednostki penitencjarnej mógłby on podjąć próbę wpływania na ich depozycje, na przykład poprzez nakłanianie do zmiany zeznań. Powyższa obawa, jest tym bardziej realna biorąc pod uwagę, iż postępowanie przed sądem znajduje się na początkowym etapie, a dowody zostaną dopiero przeprowadzone. Reasumując, dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania konieczne jest dalsze stosowanie wobec oskarżonego środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym. Sięganie na obecnym etapie po łagodniejsze, wolnościowe środki zapobiegawcze, nie byłoby wystarczające. Dlatego też Sąd Okręgowy nie naruszył wskazanych przez obrońcę przepisów postępowania, jak również norm konstytucyjnych czy konwencyjnych. Sąd Apelacyjny nie dopatrując się we wniesionym środku odwoławczym argumentów, które mogłyby wpłynąć na zmianę zapatrywań sądu I instancji, jak też nie stwierdzając przesłanek, które wskazywałyby na konieczność odstąpienia od stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego, w szczególności tych ujętych w art. 259 k.p.k., postanowił o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia.

Niezależnie od powyższego sąd odwoławczy sprostował oczywistą omyłkę pisarską w kontrolowanym postanowieniu, to jest błędne oznaczenie aktu prawnego w podstawie rozstrzygnięcia, zastępując zapis o treści „art. 344 k.k.”, prawidłowo powołanym przepisem „art. 344 k.p.k.”. Oczywistym bowiem jest, iż kwestie stosowania tymczasowego aresztowania reguluje kodeks postępowania karnego, nie zaś kodeks karny, poza tym sąd I instancji, w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia powołuje się na prawidłową postawę prawną.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w części dyspozytywnej.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia doręczyć oskarżonemu z pouczeniem o jego prawomocności oraz jego obrońcy,
- zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 16 lipca 2019 roku